

lete sade hon till de kringstående. *F. min, blick.*

FÖRKLARANDE, n. 4. Handlingen, hvarigenom något förklaras (hem. 1 o. 2). a) *Delta ords f. möter många svårigheter.* b) *Redan före krigets f. inbröt konungen i fiendens land.* — *Förklaring* brukas oftare.

FÖRKLARING, f. 2. 1) Se *Förklarande*. a) *Bibels f.* — b) *Krigets f. F. af missnöje.* — Bildar sammansättningarna Bibel-, Lag-, Krigs-, Sjöförklaring. — 2) Innehållet af hvad som blifvit meddeladt, yttradt, för att förklara något. *Skrifflig f. öfver en bok. Hans f. öfver detta mörka ställe i bibeln har vunnit mycket bifall bland exegeterna.* — *Syn.* Tolkning, Tydning, Uttydning, Uttolkning, Upplysning. — 3) Yttrande, utlåtande, tillkännagifvande (med afseende på sjelfva innehållet). *Han lät dem förstå, att han förr ville dö än samtycka dertill; denna hans f. hade till följd, att . . .* — 4) a) Handlingen, hvarigenom man förklarar sig öfver något (se *Förklara sig*, begge hem.). *Fordra, gifva, afgifva f. öfver något. Han har gifvit mig f. deröfver. Hafva en f. med någon.* — b) Innehållet af hvad sålunda blifvit yttradt, för att förklara sig. *Hans afgifna f. befinns tillfredsställande.* — 5) (bibl.) Förherrligande. *Christi f.*, den händelsen, då Kristus på ett högt berg förklarades för sina lärjungar, d. v. s. att hans ansigte sken som solen och hans kläder voro hvita som ljus, och bredvid honom syntes Moses och Elias, talande med honom. *De utvaldes f.*, förherrligande.

FÖRKLEMA, förklemma, v. a. 1. Genom klemmande bortskämma. — *Förklemmande*, n. 4. o. *Förklemning*, f. 2.

FÖRKLENA, förklëna, v. a. 1. I tal eller skrift nedsätta värdet af en person. *F. en person hos någon.* — *Syn.* Nedsätta, Förringa, Förtala.

FÖRKLENANDE, n. 4. Handlingen, hvarigenom någon förklenas. — *Adj.* 1. Se *Förklenlig*.

FÖRKLENARE, m. 5. 1) En, som förklenar eller förklenat någon. *Hans f., herr N.* — 2) En, som gerna söker att förklëna andra.

FÖRKLENING, f. 2. (mindre brukl.) Se *Förklenande*, n.

FÖRKLENLIG, a. 2. Som nedsätter ens heder, goda namn och rykte eller allmänhetens tanka om någon. *F-a utlätelser om någon. Utspri da f-t tal om någon.* — *Syn.* Se *Skymflig*.

FÖRKLENLIGT, adv. På ett förklenligt sätt. *Yttra sig f. om någon.* — *Syn.* Se *Skymfligt*.

FÖRKLINGA, förkli'ngga, v. n. 1. Säges om ett klingande ljud, som långsamt försvagas och slutligen bortdör. — Nytt ord, bildadt efter det tyska *verklingen* och användt förnämligast i poesi. — *Förklingande*, n. 4.

FÖRKLOK, förklök, a. 2. 1) Som på förhand vet, hvad som skall hända och derefter rättar sig. — 2) Som vill gälla för att vara mycket klok och vid alla tillfällen söker visa sin klokhet.

FÖRKLÄDA, förklä'da, v. a. 2. Kläda ut någon på ett sätt, att han blir oigenkännelig och liknar en person af någon viss samhällsklass. *F. någon till bonde, herde.* — *F. sig*, v. r. Sålunda utkläda sig sjelf.

FÖRKLÄDANDE, n. 4. Handlingen, hvarigenom någon förklädes.

FÖRKLÄDE, förklä'de (i dagligt tal: för'rkle), n. 4. 1) Ett slags klädesplagg af hvarjehanda

slags tyg, som af fruntimmer, kypare, m. fl., bindes om lifvet frammanför nedre, stundom äfven öfre delen af klädningen eller kläderna, för att skydda dem för fläckar. *Bära ett f. Binda på sig ett f.* — 2) (fig. skämtv.) Säges om en person, som man har med sig eller hos sig, för att skylä öfver något olofligt förhållande, något som eljest skulle se oanständigt ut. *Han är bara ett f. för sin hustru. Hon är med blott såsom f. för flickorna.*

FÖRKLÄDNING, f. 2. 1) Se *Förklädande*, n. 4. — 2) Kläder och annat, hvarmed någon är förklädd. *Aflägga sin f.*

FÖRKNAPPA, förknappa, v. a. 1. Göra knappare, mindre. *F. maten, lönen, inkomsterna för någon.* — *Syn.* Se *Minska*.

FÖRKNAPPANDE, n. 4. Handlingen, hvarigenom något förknappas.

FÖRKNAPPNING, f. 2. 1) Se *Förknappande*. *Ställa någon på f.*, förknappa (mat, lön, o. s. v.) för någon. — 2) Det, som afminskas, borttages ifrån något förut befintligt större. *F-en på hans lön, förut 600 r:dr, var hela 100 r:dr.* — *Syn.* Nedsättning, Afminskning, Minskning.

FÖRKNIPPA, förknippa, v. a. 1. (t. *verknüpfen*) Brukas endast figurligen i samma mening som *Förena*, *Förbinda*. *F. tvenne idéer. Hvad begrepp f-r du dermed?* — Nyare ord; brukas nästan endast i skriftspråket.

FÖRKNIPPANDE, n. 4. Handlingen, hvarigenom något förknippas med ett annat.

FÖRKNIPPELSE, f. 5. ell. *FÖRKNIPPNING*, f. 2. Se *Förknippande*.

FÖRKOFRA, förkå'vra, v. a. 1. (af gamla verbet *Kofra*) Föröka ens egendom, välmåga, kunskaper, sedlighet. *Flit och ordentlighet f. hvar och en. Herren f-re eder i det goda!* — *F. sig*, v. r. Tilltaga i välstånd; göra framsteg i kunskaper, i det goda. *Han har f-t sig genom flit och ordentlighet. F. sig i kunskaper, i det goda.* — *Har* stundom äfv. sak till subjekt, t. ex.: *Kassan har under hans förvaltning mycket f-t sig. Riket f-de sig under hans styrelse, tilltog i makt och välstånd.* — *Syn.* Se *Tilltaga*.

FÖRKOFRA, f. sing. indef. o. **FÖRKOFRING**, f. 2. Tilltagande, tillväxt (i förmögenhet, välstånd, kunskaper, i det goda, o. s. v.). *F. i ägodelar, i kunskaper, i dygd. Andelig f.*, i det goda.

FÖRKOLA, förkå'la, v. a. 1. Förvandla till kol. — *Förkolande*, n. 4.

FÖRKOLLRA, förkå'llra, v. a. 1. Göra kollrig. — *Förkollrande*, n. 4.

FÖRKOLNA, förkå'lna, v. n. 1. 1) Säges om eld, som småningom slocknar, tilldess endast svarta kolen återstå. *Elden var redan f-d i kaminen.* — 2) (fig.) Långsamt aftaga och upphöra. *Hans ifver, kärlek, vänskap har f-t.* — *Syn.* Se *Minskas*. — *Förkolnande*, n. 4.

FÖRKOLNING, förkå'lning, f. 2. 1) (af *Förkola*) Ett ämnes förvandling till kol. — 2) (af *Förkolna*) Långsamt utslocknande (både i egentl. o. fig. mening). Jfr *Förkolna*.

FÖRKOMMA, förkå'mma, v. n. 3. (böjes som *Komma*) Säges om något, som kommer bort, så att man ej vet, hvar det är. Jfr *Anm. under Bortkomma*.

FÖRKONSTLA, förkå'nnstla, v. a. 1. Göra alltför konstig. — *Förkonstlande*, n. 4.

FÖRKONSTLING, f. 2. 1) Handlingen, hvarigenom något förkonstlas. — 2) En saks tillstånd, då den blifvit förkonstlad.